

F. t. l. vedr. opkrævning og inddrivelse af visse fordringer m. v.

stitsministeriet har imidlertid antaget, at der ikke i relation til bøder ved indgivelse af anmodning om udlæg løber en ny forældelsesfrist af samme længde som den afbrudte, og at inddrivelsesskridt hovedsageligt skal ske inden for 5-årsfristen. Kun i tilfælde, hvor inddrivelsesskridt må antages at medføre betaling, og er en fortsættelse af tidligere (inden fristen) begyndte udlægsforretninger, vil det blive accepteret, at den 5-årige frist forlænges.

Den foreslåede fortrinsstilling for underholdsbidrag skal ses i sammenhæng med, at der er tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver privatretlige krav hos den bidragspligtige på vegne af den bidragsberettigede.

Den foreslåede dækningsrækkefølge finder ikke anvendelse, hvis der ifølge regler i anden lovgivning, herunder EU-retlige regler, er foreskrevet en anden prioritering mellem krav under inddrivelse, jf. § 1, stk. 2, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Dækningsrækkefølgen vil eksempelvis skulle respektere særregler i lovgivningen, der angiver, hvilke krav inddrevne beløb dækker, eksempelvis reglerne om subsidiær hæftelse i kildeskattelovens § 72, stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 45 - 47 vil ligeledes kunne betyde, at de foreslåede regler for dækningsrækkefølgen ikke finder anvendelse.

Forslaget indebærer, at skyldners adgang til at anvise beløb til betaling af en af flere fordringer – »øremærkningsprincippet« – afskæres, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner giver tilladelse til, at dækningsrækkefølgen fraviges.

Baggrunden for den foreslåede begrænsning af skyldners adgang til at anvise sin betaling til dækning af bestemte krav, der er en videreførelse af den retstilstand, der i dag gælder i henhold til lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, er først og fremmest, at den foreslåede dækningsrækkefølge netop tager højde for tilfælde, hvor enten skyldner eller fordringshaver har en særlig interesse i, at bestemte krav dækkes forud for andre krav. Fortrinsstillingen for bøder er således, som beskrevet ovenfor, blandt andet begrundet i, at bødekrav er særlig byrdefuld gæld for kreditor. Hensynet til bidragsmodtager i tilfælde, hvor bidraget ikke er forskudsvis udlagt til den pågældende, tilsiger på tilsvarende vis, at skyldner ikke kan vælge at nedbringe andre krav forud for bidragsrestancerne.

Forslaget om en harmoniseret rente for alle krav under inddrivelse betyder endvidere, at den interesse, skyldner i dag kan have i at »øremærke« inddrevne beløb til dækning af bestemte fordringer på grund af forskelle i forrentningen, forsvinder.

I visse tilfælde er det endvidere ikke rimeligt at give skyldner adgang til at vælge, hvilke krav der først skal dækkes. Eksempelvis er det antaget, jf. omtalen ovenfor, at der ikke ved indgivelse af anmodning om udlæg i relation til bøder løber en ny forældelsesfrist af samme længde som den afbrudte. Giver skyldner adgang til selv at prioritere, hvilke krav der skal dækkes, vil skyldner kunne opnå forældelse af bødekravet ved at anvise sin betaling til andre krav under inddrivelse. En fravigelse fra øremærkningsprincippet i sådanne tilfælde er endvidere i overensstemmelse med, at skyldners mulighed for at »øremærke« beløb, ifølge de gældende regler antages at være begrænset i tilfælde, hvor andre fordringer herved forældes.

Hertil kommer, at øremærkningsprincippet ikke er foreneligt med en automatiseret/maskinel behandling af inddrevne beløb. En fravigelse heraf er således en betingelse for de effektiviseringer og forenklinger, der er forudsat at kunne opnås med det foreslåede inddrivelsessystem.

Endelig betyder de objektiverede regler for dækningsrækkefølge gennemskuelighed for fordringshaverne i forhold til, hvordan deres krav dækkes i forhold til andre fordringshaveres krav.

Det kan dog ikke udelukkes, at en fuldstændig objektivering af dækningsrækkefølgen i visse tilfælde vil kunne medføre en urimelig retsstilling for skyldner. Det foreslås derfor, jf. forslaget § 1, nr. 1 (forslaget til § 3 a, stk. 3, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer), at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan tillade, at dækningsrækkefølgen fraviges. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan give tilladelse til, at skyldner anviser sin betaling til dækning af bestemte krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler, eller hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, (forslaget til § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer) og bemærkningerne hertil.

3.2.2 Harmonisering af rentereglerne

Differentierede renteregler for krav under inddrivelsen for i øvrigt sammenlignelige krav harmonerer ikke med grundidéen om et saldoprincip, hvorefter alle krav som udgangspunkt behandles samlet. De mange forskellige rentesatser komplicerer endvidere renteberegningen, og gør det vanskeligt for skyldner at overskue sine gældsforhold.

Med henblik på at opnå et enkelt regelsæt, der afspejler, at inddrivelsen varetages af en myndighed, og